Čís. 4457.

Opomenutí povinného dozoru podle § 376 tr. zák. lze stíhati jen, vzešla-li z něho smrt nebo těžké uškození na těle osoby svěřené k dozoru (dítěte); mělo-li opomenutí to v zápětí jen lehké uškození na těle neb ohrožení tělesné bezpečnosti bez následků, nelze je ani podpůrně podřaditi pod ustanovení § 431 tr. zák.

(Rozh. ze dne 14. září 1932, Zm II 243/32.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Trestním příkazem okresního soudu v Šumperku ze dne 21. dubna 1932, jímž byla obžalovaná uznána vinnou přestupkem podle § 376 tr. zák., byl porušen zákon v ustanoveních §§ 376 a 335 tr. zák.; trestní příkaz se zrušuje a trestní řízení se zastavuje.

Důvody:

Podle trestního oznámení četnické stanice v Č. B. okresnímu soudu v Šumperku zanedbala obžalovaná povinnost dozoru nad svým dvouletým dítětem tím, že dne 5. dubna 1932, asi o 15½ hod. odešla na záchod, nacházející se poblíž jejího domu na druhé straně potoka, přes nějž musila přejíti po mostě, že opomenula dítě opatřiti, by nemohlo k potoku přijíti, a že při tom dítě, které chtělo jíti za matkou, spadlo do rozvodněného potoka, při čemž bylo nebezpečí, že utone. Matka však dítě zavčas vytáhla, takže se dítěti vůbec nic nestalo. Jako jediný svědek činu jmenován byl v trestním oznámení v témže domku jako obviněná bydlící Jan K., který při četnickém šetření udal, že viděl obžalovanou vyjíti z domku, za ní pak její dvouleté dítě, že sám zašel pak do domku a, když zaslechl z venku křik, vrátil se před domek a viděl obžalovanou, jak dítě z potoka vytáhla. Obžalovaná sama líčila četnictvu příběh tak, že prý šla na záchod, nacházející se asi 60 cm od potoka na druhém břehu, přešla po mostě a, když již byla na záchodě, viděla, že dítě přichází za ní. Volala prý na dítě, by za ní nechodilo a šlo zpět, dítě však prý neposlechlo a spadlo do vody. Ihned vyskočila a dítě z vody vytáhla. Na základě tohoto stavu věci vydal okresní soud v Šumperku ve smyslu § 460 tr. ř. trestní příkaz ze dne 21. dubna 1932, jímž obžalované uložil pro přestupek § 376 tr. zák., spáchaný tím, že nechala svoje dítě bez dozoru a zanedbala povinný dozor nad dítětem, podle § 335 tr. zák., použitím § 266 tr. zák. trest vězení tří dnů, zostřeného postem s podmínečným odkladem na dobu jednoho roku. Tento trestní příkaz nabyl právní moci.

Ustanovení § 376 tr. zák. předpokládá však jako následek nedostatečně konané povinnosti dozoru osob k tomu povinných, buď smrt nebo těžké poškození na těle osoby svěřené k dozoru a nemohoucí se před nebezpečím ochrániti. V souzeném případě dítě neutrpělo ani lehké poškození na těle a bylo tudíž toto domnělé opomenutí obžalované oním trestním příkazem okresního soudu v Šumperku pod ustanovení § 376

tr. z. podřaděno neprávem a bez jakéhokoliv zákonného podkladu. Podle trestního oznámení nedává se obžalované za vinu nic jiného, než že nevykonávala řádně dozor nad svým dvouletým dítětem, a nebylo ani jinak vysloveno podezření, že se dopustila jednání neb opomenutí ve smyslu §§ 335, 431 tr. zák. Toto opomenutí dozoru, k němuž obviněná jako matka byla povinna, lze však stíhati jen podle § 376 tr. zák. a to jen za řečeného předpokladu, že totiž následkem tohoto opomenutí vzejde smrt nebo těžké uškození na těle osoby svěřené k dozoru. Mělo-li by toto opomenutí v zápětí jen lehké uškození na těle neb ohrožení tělesné bezpečnosti bez následků, nelze opomenutí ani podpůrně podřaditi pod ustanovení § 431 tr. zák. se zřetelem k tomu, že ustanovení to (§ 431 tr. zák.) není v předpisu § 376 tr. zák. jako zvláštním obsaženo (rozhodnutí nejvyššího soudu čís. 4093 víd. sb.). Takové opomenutí jest tudíž beztrestné. Bylo proto k návrhu generální prokuratury ve smyslu §§ 33 a 292 tr. ř. uznati právem, jak se stalo.

Čís. 4458.

Požiadavku, vyslovenému v § 4 odst. I. vl. nar. č. 17/26 Sb. z. a n., že podanie v štátnom jazyku má byť »v e c n e n e z m e n e n é«, — jestli ide o opravný prostriedok — je rozumeť tak, že má byť verným prekladom pôvodného podania, v inom než štátnom jazyku učineného.

(Rozh. zo dňa 14. septembra 1932, Zm III 169/32.)

N a j v y š š í s ú d v trestnej veci proti K. S. pre zločin ťažkého ublíženia na tele atď. odmietol zmätočnú sťažnosť obžalovaného.

D ô v o d y:

Proti rozsudku vrchného súdu obžalovaný podal odvolanie — správne zmätočnú sťažnosť — v maďarskej reči. Poneváč vo spisoch bol obžalovaný označený za Slováka, preto ho v smysle § 4 vlád. nar. č. 17/1926 Sb. z. a nar. najvyšší súd vyzval, aby v lehote 8 dní alebo vykázal, že je národnosti maďarskej, alebo podal svoj opravný prostriedok v štátnom jazyku. Obžalovaný v povolenej lehote podal síce spis, obsahujúci jeho opravný prostriedok v štátnom jazyku, tento spis však nie je verným prekladom pôvodne maďarsky podanej zmätočnej sťažnosti, lebo označuje časti rozsudku, proti ktorým opravný prostriedok smeruje, ináč, než pôvodné maďarské podanie a obsahuje aj iné dôvody, než ktoré sú uvedené v pôvodnom podaní. Poneváč obžalovaný podal dodatočne svoj opravný prostriedok síce v štátnom jazyku, avšak pozmenene, preto v smysle odst. II. čl. 4 vlád. nar. č. 17/1926 Sb. z. a nar. najvyšší súd nemôže hladeť k prvému podaniu. Z tohoto formálneho dôvodu bolo treba zmätočnú sťažnosť obžalovaného odmietnuť.

Čís. 4459.

Při úvaze, zda jde o t o t o ž n ý čin, o němž byl již dříve vynesen pravoplatný rozsudek (§ 326 č. 1 tr. ř.), nerozhoduje právní kvalifikace činu, tvrzená obžalobou nebo přijatá soudem, nýbrž sám skutek, jenž byl označen jako trestný.